

Frikadellid ja pelmeenid

09. november 2015 03:59

<http://taheke.delfi.ee/taheke/jutud/frikadellid-ja-pelmeenid?id=72901773>

Külmkapis, papist karbi sees, elasid frikadellid. Neid oli seal palju. Karbi sees oli pime ja kitsas. Frikadellid istusid külge külge kõrval, õõtsutasid end ja ümisesid igavuse peletamiseks kurbi laule.

Selline elu polnud kuigi lõbus. Eriti tüdinud olid lakkamatust õõtsumisest ja ümisesemisest kaks noort frikadelli, kelle nimed olid Iti ja Kusti.

„Miks me ei võiks minna karbist välja?“ küsisid nad. „Tahaks külmkapis ringi jalutada ja teisi riuleid vaadata.“

„Karbist välja minna ei tohi,“ vastas üks vana frikadell. „Karbist väljas on väga külm. Ja pealegi ohtlik! Külmkapis hiilivad ringi pelmeenid!“

„Kes need niisugused on?“ pärisid Iti ja Kusti.

„Need on hirmsad koletised,“ seletas vana frikadell. „Nad on valged nagu kummitused ja kurjemad kui jääkarud. Räägitakse, et nad söövad frikadelle, kugistavad tervelt alla!“

„Oi-oi!“ ehmusid Iti ja Kusti ega kippunud enam jalutama.

Kuid viimaks muutus karbis kükitamine niivõrd tüütuks, et lihtsalt võimatu oli kauemaks paigale jääda.

„Me siiski proovime,“ ütlesid Iti ja Kusti. „Ega me kaugele ei lähe, kõnnime ainult paar tiiru ümber karbi. Ja kui me peaksime pelmeeni nägema, siis jookseme ruttu koju.“

„Ise teate!“ ohkas vana frikadell. „Mina igatahes olen hoiatanud.“

Iti ja Kusti lipsasidki karbist välja. Huu, tõesti oli kohutavalt külm! Nad hakkasid otsekohe lõdisema. Kuid samas – see, mida nad nägid, oli imeilus. Kõik oli hoopis teistsugune kui pimedas karbis, kõik oli nii kaunis ja värviline! Nad nägid roosat vorsti ja kollast juustu, rohelisi hapukurke ja hõbepaberisse pakitud võid. Nad nägid hiiglaslikku piimapakki ja ümmargusi pruune mune. Frikadellid vahtisid, suu imestusest ammuli.

Aga siis – siis nägid nad korraga midagi koledat. See oli valge kui kummitus ja jooksis nende poole kiirelt nagu näljane jääkaru. Polnud kahtlustki – see oli pelmeen!

„Appi!“ kiljatasid Iti ja Kusti, aga papist karpi nad enam tagasi põgeneda ei jõudnud, nad olid kodust liiga kaugemale tulnud.

„Nüüd süüakse meid ära,“ mõtlesid nad hirmuga ja panid silmad kinni.

Aga keegi ei neelanud neid alla, selle asemel lausus sõbralik hääl:

„Ärge kartke! Tegelikult olen ma ise ka frikadell. Mul on lihtsalt valge kasukas seljas.“

Iti ja Kusti tegid silmad lahti. Nende ees seisis pelmeen. Korruga läksid ta hõlmad laiali ning nende vahelt vaatas välja lahke näoga frikadell.

„Tere, mina olen Albert!“ ütles ta.



„Aga miks sul selline valge asi seljas on?“ küsisid Iti ja Kusti.

„Sellega on soe,“ seletas Albert. „See kasukas on õmmeldud valgest jahust. Kui tahate, muretsen ma teile samasugused.“

Loomulikult soovisid Iti ja Kusti endale nii uhkeid riideid! Nad läksid Albertiga kaasa pelmeenide külasse, mis asus kõige kõrgemal riiulil. Seal õmmeldigi neile valgest jahust kasukad. Nendega oli tõesti soe. Iti ja Kusti läksid tagasi koju. Teised frikadellid olid algul väga kohkunud, kui nägid kahte pelmeeni uksest sisse astumas. Aga siis pugesis Iti ja Kusti oma kasukate seest välja ning rääkisid, et tegelikult on ka pelmeenid frikadellid, ainult et valgete kasukatega. Nad jutustasid, kui tore elu on karbist väljaspool, ning seepeale otsustasid kõik frikadellid pelmeenideks hakata. Nad said enestele valged kasukad ning neil polnud enam kunagi külm. Kurbi viise nad rohkem ei ümisenud, lasid hoopis või peal liugu ja kilkasid peenikese häälega.

Lugemispäevik

Õpilane:

Pealkiri	
Autor	
Jutu tegelased	
Hinnang loetu kohta  	
Kokkuvõte loetu kohta(7 lauset)	1..... 2. 3..... 4..... 5..... 6..... 7.....
Kuidas lugu lõppes	
Minu küsimus jutu autorile	

**Kirjuta välja 15
uut sõna koos
tõlkega**

Minu joonistus loetu kaunistamiseks

